

05/20

MoonChild

#2

O para cebinde dursun!

Kapak: Esin Yağmur Akbaş

Fanzine

İrem Genkertepe
ig: @luciferiando
genkertepeirem@gmail.com

ig: @moonchildfanzine

Atropa Belladonna

Esin Yağmur Akbaş
ig: @sineesinn
@esinyagmurakbas
esinyagmurakbas@gmail.com

Şey Şey'E ne Demiş?

Eskiden acı çekerdim.

Sonra unutmamanın yollarını öğrendim.

Bir sonraki seviye unutmaya bile gerek olmadığıydı, hatırlamıyordum.

Bir şeyleri hatırlayamayacak kadar kendimi sevdim.

Birileri artık sadece beni mutlu etmek için vardı.

Sonra birisi beni çok mutlu etti. Gereğinden fazla.

Aslında çok uzaktaydı ve kendisi bile farkında değildi.

Hatta bir çabası bile yoktu mutlu etmeye, onun varoluş

gayesi direkt beni mutlu etmektir çünkü.

Ve o, bu gayeyi dogmatik unsurlarla ona öğretilen şekilde yerine getiriyordu.

Bu onun için zor değildi ki; yapıyordu sadece.

Hatta ben size bir şey diyeyim mi?

Yeterli bile geldiğini sanmıyordu muhtemelen.

Yetersiz olan bendim, öğrendiğim şeyler, kendime kattıklarım yetersizdi.

Çok da yakışıklı veya güzel değildi. Hatta zeki de değildi belki.

Ama onun varlığı yeterliydi.

Saf aşk, bağlılık, sevgi, sadakat, ıvır-zıvır vs. demiyorum ben.

Bunların varlığı, yokluğu belirsiz zaten. Birisi gelmiş ve

götünden sallamış.

Hayatta gerçek şeylerin tanımını veya verilmiş bir adı yoktur.

Ne yani almışlar duyguyu kulağına üç kere sen aşksın mı demişler?

Benim için sadece iyi vardır.

O da belli unsurlara göre değişir sürekli.

Bir de rahat vardır, kişisel alan vardır, özgürlük vardır.

Bunların sembolü ise kötü çocukluk geçiren herkes için kilitli bir anahtar deliğidir.

Bir kilitte kendini özgür kılmak? Evet.

O oda senindir. Gizli fantezilerini, ilk sigaralarını, bileklerinden akan yaşam sıvısını burda serbest bırakabilirsin.

Gereği var mıdır? Hayır.

Çevrende sana yöneltilmiş bir gürültü kirliliği hatta görüntü kirliliği varken,

Olay takmamaktır bir şeyleri.

Hayat zaten şeylerin şeylere duyduğu şeylere verilmiş şeyler değil midir?

Merhaba ben şeyler dünyasındanım ve iyiyim.

Esin Yağmur Akbaş

Devinim*

aynadaki bozukluğumun simgesi
cevvi bir kan akışı
yenilmişliğin dokusu
kulaklarımı ziyaret ederken
biçim değiştirip, zaman algımı yitirdim
.....
dilimin altında bir fidan varmışcasına
yeni hayatlar oluşuyormuşcasına
konuşmak için çok heyecanlıyım
ama yutuyorum, yutuyorum
sıgıdıramıyorum kelimelerimi yeni biçimime
duygular tekdüze yer değiştiriyor
.....
bu artık daha oturaklı bir yenilgi
yarıda kesilen düşünce akışı;
öldürüyor her şeyi, tüm temayı, tüm söz sanatlarını
oraya bakıyorum, hiçbir şeyden habersiz
doksan dokuz kere söylemişler adını kulağına,
konuşmak için çok heyecanlıyım
ama yutuyorum, yutuyorum
sıgıdıramıyorum kelimelerimi yeni biçimime

İrem Genkertepe

(Gustave Moreau, Le paon se plaignant à Junon)

Yükseklik Korkusu

“Uyku”da ölüm.

Dünyanın en iyi ölüm şekli. Sorgusuz sualsiz. Tartışılmaz. Aksi iddia edilemez. Başka hangi intihar yöntemi yarışabilir ki bununla?

Bir gece, sadece uyuyorsun. Son uykun olduğunu bilmeden. Yeni yıkadığın yastık kılıfına, yüzünü son kez gömüp, deterjan kokusunu burun deliklerinden içeri son kez çektiğinin bilincinde olmayarak. Yarın ve her sabah yeniden uyanacakmış gibi...

Dünyanın en iyi, en derin ve en son uykusu. Normal bir uykudan tek farkı; damarlarında sana ait olmayan bazı kimyasal çözeltiler olması olabilir.

Narkoz, sokaklarda bulamayacağınız cinsten, kaliteli bir eroin türüdür. Ve dozu aşıldığında: Evren’in tüm galaksilerinin yörüngelerindeki her yıldızın, süpernovalarla etrafa saçılıp; yeni gezegenleri, yaşamak için gerekli yeni doğal şartları, yeni “insanoğlu”nu oluşturduğu; ve sonunda, bu insanların yarattığı “tanrı”nın, tüm canlı yaşamının sonunu getirdiği, evrimsel yeni bir döngünün yeniden başlamasına sebebiyet verebilir.

Aynı bokun laciverti...

Ve bu kez, bu döngü içinde sen olmayacaksın...

“Brokoli”

Jorge Luis Borges

I am the void
from keeping myself growing, I must devour what comes into the
sight

I keep every memory which fills me
every other void's traits, memories, lovers and pain
Now, with all those things in my void and the quote I recently
exploited,

I am sitting in my dwelling

"I am all the writers that I have read, all the people that I
have met,
all the woman that I have loved; all the cities I have visited"

Wondering

Do I really exist

If I do exist,

what will happen if I try to break the void apart

what will I become then

or can I fill myself with something I create so I am sure that I
exist

am I able to create

I find the void screaming, "I must devour some more"

then as I realize, it realizes too

no matter how hard it tries, everything it consumes will make
it emptier than ever

the void breaks and consumes itself with this thought
leaving me alone and empty all over again

Do I really exist now or did I make a new void?

Göksu Genç

(Testa Anatomica, Filippo Balbi, 1854)

Umurumda / Değil

bu şiirde yeni bir şey yok
ama şiir olarak dökülmeli küfürlerim
kusur sorumluluğunda maddi zarar umurumda değil
hristiyanlık ve cumhurbaşkanının sorumluluğu da
hukuk devleti ilkesi de
-esasinda kandırmaca yani anayasaldır-
ama ağzıma kaçmış kıl kıl umurumda
ama metrodaki tespihli teşko umurumda
ama telefonumun gelip giden ekranı umurumda
ama finansal bağımlılığım umurumda
ama endişelenmeden duramayan beynim umurumda
martıların dakikasının kaç para olduğu ve nereye kadar kaç para
yazdığı umurumda değil artık
aksesuarlara ilgi duyanlar umurumda
-anlamaya çalışıyorum onları-
bir dizeye sığmayan derdim umurumda
dar paça ve çakma nike'ıyla lark içen taraftarın kaderi umurumda
değil
aynı kelimeleri aynı şiirde tekrar etmeyi sevmiyorum
ama umurumda olup olmayanlar umurumda
saunadaki mentolün nefesimi açması gibi bir ferahlık var nefes
aldığımda
maalesef bu ferahlıktan bile kaygılıyım
martıya iki sevgili binmiş ters yönde gidiyorlar
artık türbanlılar ya da türbanlı olmayanlar bu özelliklerinden
dolayı farklı değil benim için
gördüm mini etekli gericileri -ki onlar bilimden kopuk yerlerde
terör estirenlerin sevgilisi oldular sonra-
gördüm türbanlı septiği
ama kafatasçının hiçbir meşruiyeti yok hala
ve hala genellemelerim doğru
şerefsizlerindir toprak tepinsinler üzerinde
dünya denen boktan yer umudumu çalamaz
çünkü bilirim umut umutsuzlukta doğar
ve hiç umudum olmadı içtenlikle
bireyci şairleri ilençleyen ataol behramoğlu'nu sevdim
bireyci şair değilim toplumun da topunu
-ağzımda kedi tüyü mü var bu arada
ağzıma bi baksana-

(Odilon Redon)

Uyu Anti

Siz ne yaparsınız mesela?

Ben sabah uyanırım, duvarların köşelerine bakar,
Örümcek ağlarını selamlarım.

Saatın 4:20 olmasını beklerim...

3:59.

4:10.

4:20! *Çay saati.*

Sonra tekrar uyanırım. Zaten hiç
uyuyor muyuzdur ki?
Ya da aslında *hiç uyanıyor muyuz?*

Parmaklarımda kağıdın dokusunu hissetmek için
yaşamak uyanıklık belirtisi midir?

Şimdiki parmaklar gözlemlerime
bakarak daha çok plastik tuşlara ya da
koruyuculu elektronik ekranlara
dokunmayı seviyor.

Kağıt dışında bir şeye dokunmayı
sevmem, **görme** insanıyım ben.

Ha bir de tat alma duyum çikolatayı ister
o da çayın yanına iyi gider.

Harfler birbirine karışır ve gördüklerim
hayali renkler kazanır.

Sonrası zaten hep su.

Temiz deniz suyu, biraz da **toprak.**

-esin yağmur akbas

Nefret

günaydın; bu sabah sanki güneş daha kırmızı doğdu benim
penceremden içeri,

göğsümdeki nefretle tüm gece beslenmiş gibi.

günaydın; bu sabah ellerimde parmaklarımın yerine keskin
bıçaklar var,

göğsümdeki öfkenin bilenmişliği ile.

günaydın; bu sabah kollarımın yerine kalın, sıkı organlar
var,

kucaklamak istemediğim herkesi kucaklayarak boğmak ister
gibi.

dudaklarım konuşmadan kelimeleri, herkesin suratına
tükürmek istiyor.

ayaklarımda bir balta varmışçasına her tekmede bir can
almak istiyor.

günaydın, güneş hiç doğmak istemeden doğdu bu sabah

uyanmaması gereken bendim aslında.

gece hemen gelip örtmek istedi bugünün kötülüğünü,

aslında örtülmesi değildi ihtiyacım olan.

Merve Karamanlı

Storia d'amore

Sanatın efsaneleri asla solmaz, sahip oldukları dünyevi varlıklardan sıkılıp yer değiştirirler. Böylece ben de buldum kendi içimdekini, kimin buna daha önce sahip olup tereddüt ederek benim bedenimin üzerine döktüğünü. Bu tezahür anında kendimi yitirmek üzereydim. Ama seni yitirmedim. Beni birleştirmek üzere parçalayan bu boşlukta, hançerim ile küçük bir münzevi cinayeti işledim. Senin ürettiğin, keşfedilmemiş melodiler göğsümü deliyordu.

Gramofona denize kendini bırakan iki insanı temsil eden bir plak koydum. Burada olmayışın, bu duygu durumuna uyarak yakıcı güneşi temsil ediyordu. Geç kalmamak için acele ettim, acele ettim ki gökyüzünün riyakarlığının oluşturduğu spektrumun içinde kendimi kaybedebileyim, içerideki sese doğru eğilip, bu hikâyeyi yazabilmek için gerekli hisleri toplayabileyim.

L'alchimia & Un eremita

Küçük, yuvarlak, kendisinin izin vermediği şeyleri alamayacak kadar içine kapalı bir kutu. İçerisinde ise gökyüzünün kafamdaki tadına eşlik edebilecek lavanta, kayısı tohumları ve obsidiyen parçaları var. Yakında hiç tereddüt bile etmeden yaşanacak parmaklarım o tohumları simyada bir ilerleme yaratacakmış gibi kavradı. Kısa sürede kaybedeceğim dünya gözlerini mumyalarcasına bu tohumları ve parçaları münzevinin üzerine dizdiler. Tuzlu suyun içerisinde duyulabilen yegâne ses; bulanık müzik. Otların, çiçeklerin, kayaların geldiği yere bengi dönüş ile tekerrür edecek sözünü vererek; münzevinin bedenini, kendimi koydum. Söz konusu mecliste, yakın temasta, flora ve faunaların insanlara lanet okuduğu, göğe ilişkin bir konuşma gerçekleştiriliyor. Zihnim ve bengi dönüş çabam; o kutunun içerisini mesken tutmuş Minerva'nın yaydığı pastoral bir bilgelik kazanıyorlar.

IREM-
GEN
KER
TE
PE

(Minerva/Pallas Athena, Gustav Klimt)

Natura est
Deus in rebus.

Giordano
Bruno

Otopsikografya:

Baktria'da ve tütüncüde uzun upuzun bir maşallah yazısı gibi
diktatörlük başladı. Karamanoğlubeyliği'nin 'yatık Yunanca'
başkentine

hırpanilik ve aydınlık aynı anda - aynı cisimde girdiler.
mavi peynirler kurumuştu. bir evde kendiyle ve ötekilerle kaldığı
bir diktatörlük başladı.
uzak limanlarda incirler iç çekiyor. tuz ve divit ıslak.

bizden daha güneyde birileri kamları buduyor. herkesin hasatta
orakları kanı çağırın toprağa bıraktıkları zamanda. pala soğukken
ıslak gibidir.

bir deriye geçirilmiş tırnaklar gibi sağlam ve kökünü arayan
ruhlara benziyor
saçları da. ekimde öleceğini sanıyor. hâlâ ıslaklar.
peçeler ve kadın sesleri biçim ortağı; inceden selamlaştılar.
belki kuşların sesleri daha önce yuttukları çakıllar olmalı.
önünü ısladı gölgesinin. tozları bir hükümdar cübbesi gibi süpürdü.
saat camı ve cevizler kırıktı.

o' an Hindikuş
dağlarının kasıklarında,
kadim Çingeneler'in
aklına ilk fallik ve
libidal öfkeyi boşaldı,
'Ophiophagus
Hannah'.

Gatlar'da insan külleri, bu dünyayı dolastı. bir kıyam ve ürkü içinde
boynuzlarına boncuklar düğümlendi; Şiva'nın mağfireti için üflendi
un inceliğinde harfler ve 'dul bir kadınla evli titan', böğürdü
hareketsizliğini.

:kavrulmuş kahve çekirdeğini çiğniyor
diğeri ve kavrulmuş kahve çekirdeği gözlü
gençkız, bir kalçası daha iri şekilde sekiyor;
peşindeki iştahı da dolandırarak çınarın dibinden.
eşesiz üreyen bir katır ve eşeyli üreyen bir adamın sıcağıdır bu
öğlen.

İskender'in ordusu Gordias'da düğümden sonra çözülmeye başlar.
iki adamın sıcağıdır, bu öğlen. arş yükünü ağır sar.
luti bir metal kaynaşmasıdır koyun koyuna yatan askerler.

For K.

(Study of the Limbic System)

where my soul gazes
you are welcomed there
tiring it is
tiring, yet you push the rose garden
lockd in me

understanding the study
of your lips and hands
is a hard-craft
but
the limbic system of mine
gets it and
takes it
through the unknown reality.

İrem Genkertepe

Anksiyete içtimaları

Çözünürlüğü düşürülmüş koşturma
Bir mum yanıyor ta uzaklarda
Ciğerimi dağlıyor dumanı
Acı bir hıçkırık içerlerde
En son ne zaman sarıldık hatırlamıyorum

Tuna

Mert

Van

Tepe

Gridir toprağım.

Sürürüm dizlerimi.

Çekerim nefesimi her seferinde "son" gibi.

Kaç kez kaydı toprağım? Kaç kez yandı hislerim? Ve kaç kez
yağdı yağmur?

Sen kaçınıcı durağımsın ulu ceviz... Kökündeki mantar gibi;
muhtaç, yolsuz, asalak. İlkim değilsin, sonumsun.

Sonum gibi davransam da umudum...

Yaprakların yeşerdi diyedir yüzümdeki tebessüm; ve gölgen
var diyedir kapadığım gözlerim.

İslanmıyorsa gözlerim, arzumdan.

Çünkü alışmışlık mı bıkmışlık mı bilmesem de; umudumla
tırmandığım bu gri tepe, tırmandığım son tepe olsun isterim.
Ben sırtımda musalla taşım ile, baş ucumda duracak ibriğimle
geldim. Toprağına kabul et, grine bir siyah...

Çünkü ben son takatimi sana tırmanırken yitirdim.

Gözyaşlarım beni beslesin, etim toprağında çürüsün, ama
aidiyetim sürsün

Eksik kalmış hislerimi parçala ve içime dol.

Hıçkırıklarımı bastır ve son kez sar bana dallarını.

Çizik içindeki göğsüm gövdenle birleşmeye muhtaç...

Küreğimle geldim, senin olmaya.

Kadir

Kemal

Emir

(İllüstrasyon: Milly Archarya)

Sabah dört. Ayıldığımı hissedebiliyorum. The End çalıyor, The Doors'tan. Yıldızlara dokunuyorum. Düşünce yetimin yoğunluğu başka yerlere dağılıyor. Tüm insanların daire oluşturduğu bir otoyolda, kafamda kızılдерili tüyleriyle dans eder bir şekilde hayal ediyorum kendimi. Bir tür American Dream* gibi. Nostaljik olduğu kadar hüzünlü ve biraz da suburban.*

İçimden söküp atamadığım hüzün her gün evrimleşip derimin altında yaşamaya devam ediyor.

Durgunluk...

Beni hayata tekrar başlatabilecek bir şeye ihtiyacım var. Başlamak istiyorum. Var olmak. Pervasızca var olmak. Yok etmek. Tüm düşüncelerimin dalgalarını kağıda, enstrümanlara, müzelere taşımak. İçimde mesken tutan herkesi birbiriyle barıştırmak. Yasaklanmış her şeyi keşfediyorum. Diyetisyenlerin yasakladığı şekerler kadar tatlı. Acının ve gerginliğin meyvesi olan ben, ayıldığımı hissedebiliyorum. Suratımdaki tatlı, kardeşçe gülümsemem ile, ilkel boktan hislerimi eski bir daktilo kağıdına döker bir şekilde hayal ediyorum kendimi. Bir tür American Dream* gibi.

Aylak

Sürekli kahve içen ama asla uyanmayan bir nesil...
Kendini çaydanlığa gömmüş edebiyatçılar ve bira
göbekli amcalar, rakı masasında kurtaranlar
dünyayı, iki sandalye ayağı için vazgeçenler
kendinden, yaptığı kaldırımdan düşenler, tek
kitapla ben biliyorum diyenler, bir dua ile
cennetlik olduğuna inananlar ve daha nicesi...

Hayat gerçekten bundan ibaret sanan,

Bu ibaret ile yaşamaya çalışan,

Ama hiç yaşamamış tek okuduğu tek dinlediği tek
söylediği şeyle sancılarını dindirebilen devler
diyarı aslında. Var olduğumuz var olabildiğimiz
nokta. Oblomovluktan çıktığımı sanıyorum.

Söylediklerimin varoluşsal boyutu, noktası benmişim
meğer. Bundan ibaretmişim. Hiç var olmamışım...

Abi Balı

Meni

Bazen başkentte bir halk otobüsü olmak isterim.
Boş akbilleri başkaları telafi etmeden girme iznine
layık kılmam.

Şu sıralar bir minibüsüm, insanlar hayatıma
akbilleri boşsa parayla girebiliyorlar.

Bu beni para karşılığı hizmet verici yapmıyor.
Sömürülen aslında ben değilim. Ben sizi
sömürüyorum.

Çünkü ben hep yolundayım. Bir gün uçak olucam.
Belki de bir gemi.

Akbille katılamayacaksınız seferlerime.

Çaba sarf etmelisiniz gidişlerime ve gelişlerime.
Rotam uzaklara olacak bir semtten bir semte değil.
Belki de başka gezegenlere yıllar boyu enerji
sarf edicem.

Siz şuan sadece akbilleri doldurmaya bakın.

Duyumlarıma göre birkaç sayfa çevirmek fazladan
iki biniş hakkı kazandırıyormuş benden söylemesi.
Çekinmeyin.

Bineceğiniz aracı sizin çabalarınız belirler. Ya da
bakış açınız farklıysa belki de siz bir binek
olursunuz.

Ve siz belirlersiniz best 'meni'nizi ya da size
katılacakları.

Ben şuan sürücüsüz bir minibüsüm ama sanayiye
modifiye olmaya gidiyorum.

BEKLE BENİ NASA!

Esin Yağmur Akbaş

Bu sayfayı okuyuculara ayırdık. Bir şeyler
karalayıp bize gönderebilirsiniz.

moonchildfanzine@gmail.com

(Holywell Street, London.)